

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **CET 21 spol. s.r.o.**, se sídlem Praha 5, Kříženeckého nám. 1078/5, IČ: 45800456, zast. JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Praha 6, Zavadilova 1925/15, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.3.2013 sp. zn./Ident.: 2012/778/RUD/CET, č.j. RUD/1119/2013

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 5.3.2013 sp. zn./Ident.: 2012/778/RUD/CET, č.j. RUD/1119/2013 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,-Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Vladimíra Kroupy.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná uložila žalobci podle § 60 odst. 1 písm. k) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“) pokutu ve výši 50.000,- Kč za porušení ustanovení § 53 odst. 5 zákona o vysílání, kterého se dopustil tím, že odvysílal oznámení o sponzorování programu OKHP Oční klinika bezprostředně před začátkem hlavní večerní zpravodajské relace Televizní noviny dne 4. října 2012 od 19:29:33 hodin. Žalobci byla napadeným rozhodnutím též uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve konstatovala, že žalobce je provozovatelem televizního vysílání programu Nova na základě licence č. 001/93 udělené rozhodnutím Rady č.j. R – 060/93 (televizní vysílání prostřednictvím pozemních vysílačů) a na základě licence spis. zn. 2008/1354/CET udělené rozhodnutím Rady č.j. zem/7962/2008 (televizní vysílání prostřednictvím družice). Dále uvedla, že dne 4.9.2010 od 19:29:33 hodin bylo žalobcem bezprostředně před zahájením hlavní zpravodajské relace Televizní noviny odvysíláno oznámení o sponzorování programu OKHP Oční klinika, a to v následujícím provedení. Označení sponzora bylo statickým záběrem na bílou obrazovku, nahoře uprostřed byl umístěn nápis/logo OKHP Oční klinika. Vlevo nahoře bylo vidět (ačkoliv méně zřetelně) logo televize Nova. Pod středovou linií uprostřed obrazovky byl velký nápis „Život bez brýlí“, pod nímž se dole objevoval nápis „Oční klinika Horní Počernice www.ocniklinikahp.cz“. Vpravo dole byl pak identifikátor „sponzor programu“, pod kterým běžely hodiny odpočítávající začátek do pořadu Televizní noviny. Posléze se označení sponzora s malými hodinami změnilo na záběr s velkými analogovými hodinami na pozadí zeměkoule, kterými začíná pořad Televizní noviny. Dále se pozadí změnilo na ztemnělé prostředí studia Televizních novin, kde seděli moderátoři. Když analogové hodiny dopočítaly přesný čas na 19:30:00, rozběhla se znělka s nápisem „Televizní noviny“, která opět končila ve ztemnělém studiu s moderátory a komentář přitom oznamoval „sledujete hlavní zpravodajskou relaci televize Nova dnes s Markétou Fialovou a Karlem Voříškem.“ Během komentáře začalo ve studiu přibývat světlo až na normální úroveň.

Žalovaná je přesvědčena, že záběr na analogové hodiny sám o sobě již divák vnímá jako začátek pořadu Televizní noviny a toto vnímání podporuje i záběr na moderátory ve studiu (ač mírně potměnělém), který diváka utvrzuje v přesvědčení, že již Televizní noviny sleduje. Hodiny samy o sobě, které odpočítávají čas do zahájení hlavní večerní zpravodajské relace, jsou dle žalované již tak vžitým fenoménem, že je divák zvyklý je identifikovat s hlavním večerním zpravodajským pořadem. Bezpochyby tak nejde jen o grafický předěl, ale o nedílnou součást úvodní znělky pořadu Televizní noviny.

Žalovaná následně v napadeném rozhodnutí citovala § 53 odst. 5 zákona o vysílání, dle kterého je provozovatel vysílání sponzorovaného programu povinen oznámit sponzorování programu a zřetelně označit jméno nebo název sponzora a uvést hlavní předmět jeho činnosti. Oznámení o sponzorování programu nesmí být vysíláno v upoutávkách na pořad, v průběhu pořadu a bezprostředně před začátkem nebo po ukončení pořadu. S ohledem na výše uvedené žalovaná dovodila, že žalobce se odvysíláním oznámení o sponzorování programu OKPH Oční klinika dne 4. září 2012 od 19.29.33 hodin dopustil porušení povinnosti stanovené v § 53 odst. 5 zákona o vysílání, neboť oznámení odvysílal bezprostředně před vysíláním pořadu Televizní noviny.

Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žalobce již byl v minulosti na porušení ustanovení § 53 odst. 5 zákona o vysílání upozorněn, a to v upozornění na porušení zákona ze dne 2. listopadu 2010, sp. zn. 2010/1234/RUD/CET, zn. RUD/3920/2010, v němž byl upozorněn na porušení ustanovení § 53 odst. 5 zákona o vysílání, kterého se dopustil tím, že dne 3. října 2010 od 19.29 hodin na programu Nova bezprostředně před zahájením hlavní večerní zpravodajské relace Televizní noviny odvysílal oznámení o sponzorování programu Oresi.

Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno 29.10.2012. Dne 21.11.2012 bylo žalované doručeno vyjádření žalobce k věci samé. Ve vyjádření žalobce především uvedl, že v dané věci je třeba vycházet ze zákonné úpravy a že není přípustné na základě subjektivních úvah z domněnek, jak by mohl divák vysílání vnímat, činit závěry, které by vedly k nesprávnému právnímu závěru ohledně přípustnosti vysílání oznámení

o sponzorování pořadu (správně programu) s důsledkem nepřipustně extenzivního výkladu. Žalobce odkázal na legální definici pořadu dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání, podle níž se pořadem rozumí pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez zvuku, která svým obsahem, formou a funkcí tvoří uzavřený celek vysílání a představuje samostatnou složku televizního programu. Pořad Televizní noviny má s ohledem na jeho obsah, formu a funkci začátek daný jeho znělkou a teprve po ní následuje vlastní zpravodajský obsah. Časomíra, která odděluje oznámení o sponzorování programu, není a nemůže být součástí pořadu Televizní noviny, má jiný obsah, formu a funkci, je jinou částí vysílání, která diváka informuje o přesném času, tedy o době, kdy hlavní večerní zpravodajská relace začíná, neboť začátek pořadu Televizní noviny je vždy přesně v 19:30 hodin, bez ohledu na předchozí časové uspořádání programu. Žalobce tedy nesouhlasí s tím, že porušil § 53 odst. 5 zákona o vysílání, neboť mezi oznámením o sponzorování programu a pořadem Televizní noviny byla odvysílána další část vysílání ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. j) zákona o vysílání, a to časomíra. Nemohlo tak dojít k tomu, že by oznámení o sponzorování programu bylo vysíláno bezprostředně před začátkem pořadu Televizní noviny. Skutečnost, že součástí časomíry byl záběr do (téměř zcela) setmělého studia, ve kterém se moderátoři připravují na moderování pořadu, ale pořad nemoderují, nemůže nic změnit na skutečnosti, že časomíra není součástí pořadu Televizní noviny, ale další částí vysílání, nehledě na to, že část časomíry je vysílána bez záběru do studia. Žalobce také odkázal na právní úpravu účinnou do 31. 5. 2010, a to na ustanovení § 53 odst. 2 zákona o vysílání, které výslovně uvádělo časomíru jako jednu z tzv. samostatných servisních informací, tedy jako další část vysílání, nikoli jako součást následujícího pořadu. Ze skutečnosti, že určitá další část vysílání se stane pravidelnou součástí programu, jako např. časomíra před hlavní zpravodajskou relací, nelze dle mínění žalobce v žádném případě dovozovat, že by to z ní činilo součást onoho pořadu. Pokud žalovaná uvádí, že v případě časomíry se nejedná o grafický předěl, žalobce tvrdí, že zákon o vysílání neobsahuje požadavek, aby další část vysílání jakožto dělicí prvek mezi oznámením o sponzorování programu a vlastním pořadem měla podobu právě grafického předělu. Poukazuje přitom na § 2 odst. 1 písm. j) zákona o vysílání, který v definici programu jako další části vysílání uvádí rovněž „zvukové a obrazové prostředky oznamující nebo oddělující vysílání obchodních sdělení a jiné programové interpunkce“.

K vyjádření žalobce jako účastníka řízení žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že rozhodně nevychází z nepřiměřeně extenzivního výkladu zákona či subjektivních domněnek, když hodnotí časomíru jako nedílnou součást pořadu Televizní noviny. Setrvala na svém stanovisku, že časomíra je nedílnou součástí znělky Televizních novin a že znělka Televizních novin je neoddělitelnou součástí samotného pořadu Televizní noviny. Z celkové délky 17 sekund je časomíra bez záběru do studia vysílána pouze po dobu 9 sekund, poté následuje již pohled do studia. Z faktu, že moderátoři nemluví, nelze v žádném případě usuzovat na to, že Televizní noviny ještě nezačaly. Sama o sobě, v takové podobě, v jaké byla odvysílána, by časomíra nemohla obstát jako samostatná část vysílání, neboť svým obsahem a formou je zcela nerozlučně spjata s Televizními novinami. V levém horním rohu časomíry je logo programu Nova, vedle něhož je připojena zkratka TN, což jasně signalizuje, že divák již sleduje Televizní noviny. Dála žalovaná argumentovala tím, že časomíra je přítomna i po znělce Televizních novin a oznámení „sledujete hlavní zpravodajskou relaci televize Nova“, kdy tvoří podsvícení podstavce pro moderátorský pult.

S ohledem na výše uvedené žalovaná dospěla k závěru, že časomíra je nedílnou součástí Televizních novin, a tudíž že odvysíláním oznámení o sponzorování programu OKHP Oční klinika bezprostředně před zahájením hlavní zpravodajské relace Televizní

noviny dne 4. září 2012 od 19:29:33 hodin žalobce porušil ustanovení § 53 odst. 5 zákona o vysílání.

Žalovaná dále zkoumala, zda byla splněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona dle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, tedy zda v minulosti bylo žalobci uloženo upozornění na porušení § 53 odst. 5 zákona o vysílání. K tomu uvedla, že žalobce již byl na porušení § 53 odst. 5 zákona o vysílání dříve upozorněn, a to upozorněním na porušení zákona ze dne 2.11.2010, sp. zn. 2010/1234/RUD/CET, zn. RUD/3920/2010, které bylo vydáno poté, co žalobce dne 3.10.2010 od 19:29 hodin na programu Nova odvysílal bezprostředně před zahájením hlavní večerní zpravodajské relace Televizní noviny oznámení o sponzorování programu Oresi. Toto upozornění bylo žalobci doručeno dne 19.11.2010 a byla mu stanovena lhůta k nápravě 7 dnů ode dne doručení upozornění. Jelikož žalovaná vyhodnotila případ, na který byl žalobce v minulosti upozorněn, a nyní posuzovaný případ jako typově shodné, považovala podmínku předchozího upozornění na porušení zákona dle § 59 odst. 1 zákona o vysílání za splněnou a rozhodla o uložení pokuty.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Učinil nesporným, že je provozovatelem televizního vysílání programu NOVA a že dne 4. září 2012 od 19:29:34 hodin na programu NOVA odvysílal oznámení o sponzorování programu OKHP Oční klinika. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné v důsledku nesprávného právního posouzení splnění zákonné povinnosti dle § 53 odst. 5 zákona o vysílání. Žalobce na tomto místě zopakoval svůj názor obsažený již ve vyjádření účastníka správního řízení, že při posuzování věci, která byla předmětem správního řízení, bylo třeba vycházet ze zákonné úpravy a že není právně přípustné na základě subjektivních úvah a domněnek správního orgánu o tom, jak by divák mohl vysílání vnímat, činit závěry, které by vedly k nesprávnému právnímu závěru ohledně přípustnosti vysílání oznámení o sponzorování programu s důsledkem nepřípustně extenzivního výkladu zákona.

Žalobce odkázal na legální definici pořadu zakotvenou v § 2 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání a namítl, že časomíra, která odděluje oznámení o sponzorování programu, není a nemůže být součástí pořadu Televizní noviny, a to ani jako součást znělky pořadu, neboť má jiný obsah, formu a funkci. Je jinou částí vysílání, která diváka informuje o přesném času, kdy hlavní večerní zpravodajská relace začíná. Začátek pořadu Televizní noviny je totiž vždy přesně v 19,30 hodin, bez ohledu na předchozí časové uspořádání programu. Doplnil, že časomíru před pořadem Televizní noviny s vlastním hudebním podkresem střídá znělka pořadu, ve vlastní znělce pořadu časomíra přítomna není a znělka pořadu má zcela odlišný hudební podkres. Součástí časomíry je záběr do setmělého studia, ve kterém se moderátoři připravují na vlastní moderování pořadu, ale pořad nemoderují. Tato část vysílání dle žalobce nemůže být součástí pořadu s ohledem na jeho zákonnou definici, a to obsah (zpravodajství), formu (začátek daný znělkou, seznámení diváka s relací, kterou sleduje, a jednotlivé moderátorské vstupy a reportáže) a funkci (informování o aktuálním dění).

Ze skutečnosti, že určitá další část vysílání se stane pravidelnou součástí programu, jako např. časomíra před hlavní zpravodajskou relací, nelze dle mínění žalobce v žádném případě dovozovat, že by to z ní činilo součást onoho pořadu. Dále žalobce argumentoval tím, že zákon o vysílání neobsahuje požadavek, aby další část vysílání jakožto dělicí prvek mezi oznámením o sponzorování programu a vlastním pořadem měla podobu právě grafického předělu. Odkázal přitom na § 2 odst. 1 písm. j) zákona o vysílání, který v definici programu jako další části vysílání uvádí rovněž „zvukové a obrazové prostředky oznamující nebo

oddělující vysílání obchodních sdělení a jiné programové interpunkce“. Úvahu žalovaného o tom, že část časomíry bez záběru do studia trvá pouze 9 sekund, označil žalobce za zcela nepřípadnou, protože zákon nestanoví, po jakou dobu má být oznámení o sponzorování pořadu od začátku pořadu odděleno.

Žalobce tedy setrval na svém názoru, že mezi oznámením o sponzorování programu a pořadem Televizní noviny byla odvysílána další část vysílání ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. j) zákona o vysílání, a to časomíra. Povinnost uvedenou v § 53 odst. 5 zákona o vysílání proto neporušil.

V dalším bodě žalobce namítl, že žalovaná nesplnila povinnost obsaženou v § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Upozornění na porušení zákona ze dne 2.11.2010, sp. zn. 2010/1234/RUD/CET, zn. RUD/3920/2010, jehož se dovolává žalovaná, považuje žalobce za nezákonné z týchž důvodů, jako je tomu v nyní projednávané věci, neboť se jednalo o shodný případ oddělení oznámení o sponzorování programu od pořadu Televizní noviny.

Žalobce též namítl, že výrok napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem nespecifikuje delikt, za který mu byla sankce uložena. Ve výroku je uvedeno, že žalobce je sankcionován za odvysílání oznámení o sponzorování programu, k němuž mělo dojít 4. října 2012. Tohoto dne však oznámení o sponzorování programu uvedené v napadeném rozhodnutí vysíláno nebylo. Dále žalobce vytkl žalované, že ve výroku rozhodnutí není uveden program, na kterém bylo předmětné oznámení o sponzorování programu vysíláno.

V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s jeho námitkami uplatněnými ve vyjádření účastníka správního řízení, konkrétně s argumentací, že část časomíry je vysílána bez záběru do studia. Touto argumentací žalobce poukazoval na skutečnost, že i kdyby záběr do setmělého studia svědčil pro skutečnost, že tato část časomíry je součástí pořadu Televizní noviny jakožto jeho znělky, část časomíry (bez záběru do studia) nevykazuje žádnou souvislost s pořadem Televizní noviny, a je tedy prvkem, jímž je oznámení o sponzorování programu odděleno od vlastního pořadu.

Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrvala na právním posouzení věci obsaženém v napadeném rozhodnutí. K námitce nezákonnosti rozhodnutí v důsledku nesprávného právního posouzení splnění zákonné povinnosti dle § 53 odst. 5 zákona o vysílání žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnila, že odkaz žalobce na § 53 odst. 2 zákona o vysílání, ve znění účinném do 31. května 2010, je irelevantní, neboť ke spáchání správního deliktu došlo dne 4. září 2012, a je tedy nutno postupovat podle právní úpravy platné v době jeho spáchání (případně dle úpravy pozdější, pokud by byla pro účastníka řízení příznivější). K námitce nesplnění povinnosti podle ustanovení § 59 zákona o vysílání žalovaná konstatovala, že mezi žalobcem a žalovanou není sporu o existenci a typové shodnosti předchozího upozornění na porušení zákona, ale že námitka žalobce směřuje pouze k právnímu posouzení jednání, které bylo předmětem upozornění. K námitce, že výrok napadeného rozhodnutí nespecifikuje dostatečným způsobem delikt, za který byla žalobci uložena sankce, žalovaná uvedla, že se jedná o zjevnou písařskou chybu, když namísto 4. září zcela zjevně omylem uvedla 4. října. To je patrné i ze skutečnosti, že v oznámení o zahájení správního řízení, v protokolu o provedení důkazu a dále na všech ostatních místech napadeného rozhodnutí je správné datum odvysílání, tj. 4. září 2012. Dle názoru žalované byl skutek navzdory zcela zjevné písařské chybě ve výroku i v odůvodnění rozhodnutí natolik jasně identifikován, že tato chyba

nemohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. K námitce nedostatečného odůvodnění rozhodnutí spočívajícího v tom, že se dostatečně nevypořádala s námitkami žalobce uplatněnými ve vyjádření účastníka správního řízení, žalovaná poznamenala, že žalobce ve vyjádření účastníka řízení pouze konstatoval, že část časomíry je vysílána bez záběru do studia, aniž by jakkoliv rozvedl, co z této skutečnosti dovozuje.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. K návrhu žalobce byl soudem proveden důkaz shlednutím záznamu sporné části vysílání. K dotazu soudu, zda v mezidobí došlo k opravě výroku napadeného rozhodnutí, žalovaný sdělil, že nikoliv.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 písm. j) zákona o vysílání, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, se pro účely tohoto zákona rozumí programem záměrné časové uspořádání jednotlivých rozhlasových nebo televizních pořadů a dalších částí vysílání a v rozhlasovém vysílání i toku programových prvků; dalšími částmi vysílání se rozumí zvukové, obrazové nebo zvukově-obrazové části vysílání, které nemají povahu pořadu a jsou zařazovány mezi pořady nebo jsou jimi pořady provázeny nebo přerušovány, zejména reklama, teleshopping, oznámení provozovatele vysílání týkající se jeho vlastních pořadů a doprovodných produktů, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, ohlašování pořadů, zvukové a obrazové prostředky oznamující nebo oddělující vysílání obchodních sdělení a jiná programová interpunkce.

Podle § 2 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání se pro účely tohoto zákona rozumí pořadem v rozhlasovém vysílání část vysílání, která svým obsahem, formou a funkcí tvoří uzavřený celek vysílání nebo tok programových prvků a představuje samostatnou položku rozhlasového programu; pořadem v televizním vysílání se rozumí pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez zvuku, která svým obsahem, formou a funkcí tvoří uzavřený celek vysílání a představuje samostatnou položku televizního programu.

Podle § 53 odst. 5 zákona o vysílání provozovatel vysílání sponzorovaného programu je povinen oznámit sponzorování programu a zřetelně označit jméno nebo název sponzora a uvést hlavní předmět jeho činnosti. Oznámení o sponzorování programu nesmí být vysíláno v upoutávkách na pořad, v průběhu pořadu a bezprostředně před začátkem nebo po ukončení pořadu.

Podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

Podle § 60 odst. 1 písm. k/ zákona o vysílání pokutu ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč Rada uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud poruší některou z povinností stanovených pro sponzorování programů nebo pořadů nebo poruší některou z povinností stanovených pro umístění produktu.

Podle § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné

rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud shledal opodstatněnou klíčovou námitku vytýkající žalovanému nesprávné právní posouzení věci. Ve shodě s názorem žalobce má soud za to, že časomíra, kterou žalobce odvysílal dne 4. září 2012 bezprostředně před začátkem hlavní večerní zpravodajské relace Televizní noviny po oznámení o sponzorování programu OKHP Oční klinika (tj. v časovém rozmezí 19:29:44 – 19:30:00), není součástí pořadu Televizní noviny. Tato časomíra představuje ve smyslu § 2 odst. 1 písm. j/ zákona o vysílání tzv. další část vysílání, která nemá povahu pořadu. Jedná se o programovou interpunkci, kterou je již tradičně provázen hlavní zpravodajský pořad televize Nova s názvem Televizní noviny.

Je známou skutečností, že hlavní zpravodajský pořad televize Nova s názvem Televizní noviny začíná přesně v 19:30:00 hodin. Již tato skutečnost je důvodem, pro kterou nelze časomíru odvysílanou v době předcházející začátku pořadu považovat za jeho součást. Soud rovněž musel přisvědčit žalobci v tom, že časomíra má zcela jiný obsah, formu a funkci, než jakou má následně vysílaný zpravodajský pořad Televizní noviny. Právě obsah, forma a funkce podle § 2 odst. 1 písm. l/ zákona o vysílání v televizním vysílání vymezují pořad jako uzavřený celek vysílání, jenž představuje samostatnou položku televizního programu. Jedinou funkcí časomíry, která byla předmětem posouzení v dané věci, je informovat diváky o tom, jaký je přesný čas a kolik času (sekund) zbývá do začátku pořadu Televizní noviny. Obsahem časomíry není nic jiného než údaj o přesném času a s jejím obsahem souvisí též její forma – v daném případě zobrazení analogového ciferníku hodin s pohyblivou ručičkou. Nelze pochybovat o tom, že obsah zpravodajského pořadu Televizní noviny tvořený zpravodajskými informacemi, jeho funkce, již je informování diváků o aktuálním dění a s tím související forma pořadu (začátek v podobě znělky, seznámení diváka s relacemi, které právě sleduje nebo které v průběhu pořadu uvidí, a jednotlivé moderátorské vstupy a reportáže) jsou naprosto odlišné, než je tomu u časomíry, z čehož rovněž vyplývá, že časomíra netvoří součást tohoto pořadu.

Časomíru není možné považovat ani za znělku (součást znělky) pořadu Televizní noviny. Tradiční znělka tohoto pořadu se zcela odlišným obrazovým a zvukovým zpracováním, která časomíru nezobrazuje, začíná přesně v 19:30:00 hodin a zahajuje vlastní pořad. Žalovaná to ostatně sama výstižně konstatovala v popisu předmětné části vysílání v odůvodnění napadeného rozhodnutí slovy: „Když analogové hodiny dopočítají na přesný čas 19:30:00, rozběhne se znělka s nápisem Televizní noviny...“

To, že část posuzované časomíry obsahuje na pozadí záběr do ztemnělého studia, ve kterém se moderátoři připravují na vlastní moderování následujícího pořadu, stejně jako skutečnost, že v levém horním rohu obrazovky se při vysílání časomíry objevuje nápis „nova tn“, neznámá, že časomíra tvoří součást pořadu Televizní noviny. Je tomu tak vzhledem k výše zmíněné fixní době začátku pořadu Televizní noviny, uvození začátku pořadu výraznou obrazově – zvukovou znělkou a též s přihlédnutím k výše zmíněným rozdílům mezi obsahem, funkcí a formou časomíry a vlastního zpravodajského pořadu. Záběr do ztemnělého moderátorského studia na pozadí časomíry i zmíněný nápis má stejný účel a plní stejnou (a jedinou) funkci jako zobrazení analogového ciferníku hodin – přináší divákům informaci, že za pár okamžiků začne vlastní zpravodajský pořad.

Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že ze skutečnosti, že určitá část vysílání (slovy zákona další část vysílání) se stane pravidelnou součástí programu, jako je tomu v případě časomíry vysílané před hlavním zpravodajským pořadem Televizní noviny, nelze dovozovat, že tato další část vysílání je již součástí pořadu, jemuž z časového hlediska předchází. Na základě všech shora popsanych důvodů je nutno předmětnou časomíru považovat za programovou interpunkci, kterou je již tradičně provázen hlavní zpravodajský pořad televize Nova s názvem Televizní noviny, tedy za tzv. další část vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. j/ zákona o vysílání, která však nemá povahu pořadu, a není tedy ani jeho součástí. Protože žalobce dne 4. září 2012 mezi oznámením o sponzorování programu OKHP Oční klinika a zpravodajským pořadem Televizní noviny odvysílal předmětnou časomíru, čímž oznámení o sponzorování programu „oddělil“ od pořadu Televizní noviny, nelze přisvědčit závěru žalované, že oznámení o sponzorování programu žalobce odvysílal bezprostředně před začátkem zmíněného pořadu, a porušil tak zákaz zakotvený v § 53 odst. 5 zákona o vysílání. Pokuta za porušení tohoto zákazu tedy byla žalobci v souzené věci uložena v rozporu se zákonem, neboť se vytýkaného pochybení nedopustil.

Z téhož důvodu, pro který soud shledal nezákonným napadené rozhodnutí, je v rozporu se zákonem i předchozí upozornění na porušení zákona ze dne 2.11.2010, sp. zn. 2010/1234/RUD/CET, zn. RUD/3920/2010, jehož se žalovaná v této věci dovolává, neboť ve věci, k níž se toto upozornění vztahovalo, se jednalo o posouzení shodné otázky, zda oznámení o sponzorování programu bylo od pořadu Televizní noviny odděleno časomírou.

Soud shledal opodstatněnou rovněž námitku žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí dostatečně nespecifikuje delikt, za který mu byla sankce uložena. Ve výroku napadeného rozhodnutí je totiž v rozporu se skutečností uvedeno, že žalobce se vytýkaného skutku dopustil dne 4.10.2012, přičemž správné datum, jak je patrné i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je 4.9.2012. Podle ustálené judikatury správních soudů musí výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008 č.j. 2 As 34/2006 – 73, v němž jmenovaný soud zároveň odmítl úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí). V rozsudku ze dne 7.4.2011 č.j. 8 As 54/2010 – 85 vydaném v řízení vedeném s týmiž účastníky řízení Nejvyšší správní soud vyzdvihl význam výrokové části rozhodnutí správního orgánu těmito slovy: „...pouze výroková část správního rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí.“

Výrok napadeného rozhodnutí uvádí nesprávný čas (den) spáchání deliktního jednání, za které byla žalobci uložena pokuta. Žalovaný, který si evidentně je této skutečnosti vědom, měl dle náhledu soudu dostatek prostoru k tomu, aby uvedené pochybení, které ve vyjádření k žalobě označil za zjevnou písařskou chybu, zhojil postupem upraveným v § 70 správního řádu, tedy vydáním opravného rozhodnutí. Protože tak do dne vydání rozhodnutí soudu ve věci samé neučinil, nelze než konstatovat, že napadené rozhodnutí je stíženo vadou spočívající v nesprávném vymezení skutkového jednání, za které byla žalobci sankce uložena. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné nejenom z důvodu nesprávného právního posouzení

věci, ale též z důvodu nesprávné specifikace skutku, v němž je spatřováno deliktní jednání žalobce, ve výrokové části rozhodnutí.

Žalobci lze jen přitakat, že by bylo nanejvýš vhodné, aby žalovaná v rámci řádné specifikace skutkového jednání ve výrokové části rozhodnutí označila rovněž televizní program, na kterém bylo předmětné oznámení o sponzorování programu vysíláno, zvláště je-li účastník řízení, stejně jako žalobce, provozovatelem vysílání více televizních programů.

Soud neshledal opodstatněnou námitku žalobce, že žalovaná se dostatečně nevypořádala s jeho argumentací uplatněnou ve vyjádření účastníka správního řízení, v níž poukazoval na skutečnost, že část časomíry neobsahuje záběr do studia. Je totiž pravdou, že žalobce ve vyjádření účastníka správního řízení pouze stroze konstatoval, že „...část časomíry je vysílána bez záběru do studia“, aniž by jakkoliv rozvedl, proč tuto skutečnost považuje za významnou pro rozhodnutí ve věci samé. Úvahy, které z této skutečnosti dovozuje, poprvé zmínil až v podané žalobě. Tyto argumenty nebyly žalované v průběhu správního řízení představeny, takže se s nimi nemohla v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývat.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za tyto úkony činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Vladimíra Kroupy (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.